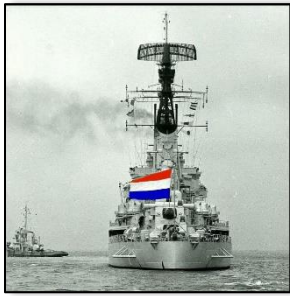

Voorschafte? Jammer dan! Door Stokertje

Ik was jong en ik had honger. Ik had altijd honger en ik was niet de enige. Bijna alle maten van mijn leeftijd, 17, hadden honger. Het was bijna altijd vetpot in die dagen op de kruiser

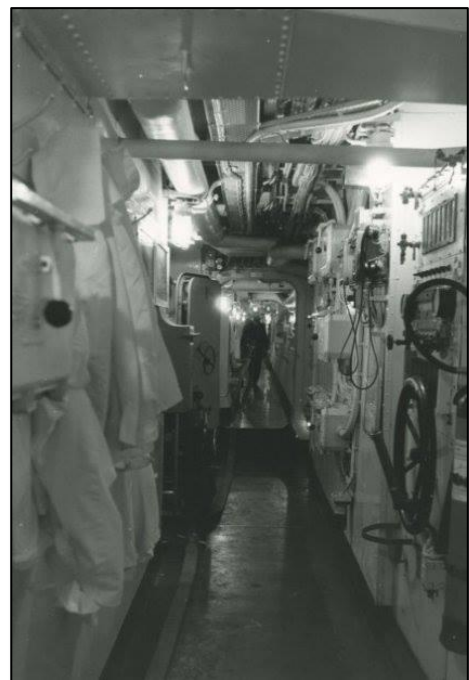
en als je de hele dag hard moet werken kan je wel wat energie gebruiken maar je moest het nou eenmaal doen met wat er voor handen was. Nou wil het geval dat in bakboords-whalegang, ongeveer in de midscheeps de toko was en die deed met twee dingen goede zaken, met zware shag en gevulde koeken. Hoewel de zoute pinda's er ook als dezelfde koek ingingen waren de gevulde nummer één in de verkoop. Na 'overal' kroop de bemanning als kakkerlakken uit de slaapverblijven en door de

gangen naar het lopende buffet voor het ontbijt. Het eerste wat ik pakte was een grote mok koffie waar je wel de hele dag wakker van bleef. Langs de balie kreeg je een paar sneden brood, je kon een paar plakken beleg pakken, wat jam of stroop uit een pot en vleeswaren. Er waren voldoende gestampde muisjes maar die kleur stond me al niet aan laat staan het eten. Er was wel altijd pap aan de bak en dat was er een van het soort waar de lepel rechtop....enz, enz. Er waren warme maaltijden op drie verschillende tijden. Om kwart over elf konden de 'voorschafte' aan de bak. Dat waren de bemanningsleden die de 'achtermiddag', van 1200h tot 16.00h moesten lopen op hun zeewacht. Om kwart voor twaalf kon de rest van de bemanning naar het cafetaria om te schafte. Dan, om half een waren de 'ketelaars' aan de beurt. Dat waren de mannen die de 'voormiddagwacht', van 08.00h tot 12.00h hadden gelopen en om twaalf uur waren afgelost door de 'achtermiddag'. Als je goede maatjes met een maat achter de balie was kon je nog weleens wat extra vragen maar meestal had je een houten bek. Op die momenten kwam de toko goed van pas, als de koeken nog niet op waren tenminste. Op een dag had ik honger, oké, trek en hoewel ik pas de 'platvoetwacht', van 16.00h tot 20.00h had, dacht ik slim te zijn en ging in de rij van de voorschafte in stuurboords-whalegang staan. Nu liepen daar rond die tijd altijd mariniers rond, de medewerkers van de onderofficier van politie. Die waren altijd van de militaire politie, de MP en hadden zoals het woord al zegt een politietaak net als de politie in de burgermaatschappij.

Pech! Een van hen zag mij staan en kwam op mij af. 'Voorschafte?' vroeg hij mij en keek me hoopvol aan. Hij wist al wat er komen zou.

'Nee' zei ik, 'ik heb honger'. 'Jammer dan stoker. Ik weet dat je de platvoet hebt dus sta je nu op rapport. Je marinenummer asjeblijft'. Ik ging de rij uit en op weg naar de toko om de eerste honger, trek, te stillen. Ze waren streng in die dagen en dat merkte ik des te meer toen ik de volgende dag in de kajuit op 'parade' stond. De MP deed zijn woordje over het onrechtmatig voorschafte, mijn divisiechef deed als mijn verdediger het woord en zei dat ik jonge jongen was die gewoon honger had.

De commandant, een echte, zoals je die alleen in de film zag, met plukjes haar onder zijn ogen en leren handschoenen, keek mij aan en zei, alsof hij vroeg of ik koffie wilde. 'Zes

dagen verzwaaard met inhouding van havengeld'.

Ik groette, maakte strak rechtsomkeert en verdween uit het zicht.

Verdorie, we zouden vandaag Gibraltar binnenlopen en nu kon ik en niet de wal op en ik kreeg zes dagen geen havengeld uitgekeerd. Dat laatste vond ik erg maar het eerste betekende dat ik me na vastwerken moest melden bij de knijp, onder in het voorschip vlakbij het kabelgat. Ik mocht wel gewoon schaften in het cafeteria en dat rekte ik zo lang mogelijk. Ik liep op tijd de cel in en zag een gewoon bedje keurig opgemaakt, een leeslampje en een stapel boekjes. Voor de deur van de knijp, die gelukkig gewoon open mocht blijven staan, ik was tenslotte geen moordenaar, stond een maat van me die toevallig die wacht als schildwacht moest lopen. Hij mocht alleen niet met mij praten en dat respecteerde ik anders werd hij ook nog gestraft. De nacht verliep alsof ik in mijn eigen kooi lag. Ik mocht alleen niet aan dek.

De volgende dag moest ik gewoon naar baksgewijs en aan het werk tot vastwerken en ging ik weer de knijp in en dat zes dagen achter elkaar. De eerste ochtend na die zes dagen stond ik aan dek toen we uit Gibraltar vertrokken. Ik had de stad niet gezien, had niet kunnen zwemmen op Blue Beach, door de lange tunnel naar de andere kant van de berg, niet naar Smokey Joe of naar de film. Het was bijna kwart over elf. Ik draaide me om, ging naar binnen en in de rij staan om te 'voorschaften'. Ik had weer de platvoetwacht en honger.